

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Párczer Júlia ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Koruhely Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. október 24-én kelt 59.Pp.631.711/2005/21. számú ítélete ellen, az alperes részéről 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 126.000 (egyszázhuszonhat-ezer) forint fellebbezési eljárási perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesi jogelőd keresetében 5.060.000 Ft tőke és ennek 2002. december 31. napjától a kifizetés napjáig járó jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamata és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kérelme indokául előadta, hogy az alperessel kötött szóbeli kölcsönszerződés alapján az alperes részére kölcsön adott 7.060.000 Ft-ot, mely tarozásból az alperes csupán 2.000.000 Ft-ot fizetett vissza. Állítása igazolására csatolta az alperes által 2001. május 8-án aláírt „kölcsönadási szerződést”, melyben az alperes elismerte a kölcsönösszeg átvételét.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a kölcsönadás tényét és az okirat valódiságát is kétségbe vonta; állítása szerint az azon lévő névaláírás nem tőle származik. Előadta, hogy az okirat különböző színű tollakkal kiegészítésre került,

azonban szerinte az az igazságügyi írásszakértői vélemény alapján sem állapítható meg, hogy a 7-es szám utáni 0-t ki és mikor írta a számsorba. Azzal is védekezett, hogy a perbeli „kölcsonadási szerződés” nem felel meg a polgári perrendtartásban szabályozott teljes bizonyító erejű magánokirat követelményének, mivel azon csupán egy tanú aláírása szerepel.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.060.000 Ft tőkét, ennek 2005. október 10. napjától 2005. december 31. napjáig évi 7%, 2006. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 6% kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 386.728 Ft perköltséget és az állam javára 303.600 Ft kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában tényként megállapította, hogy a szerződő felek között a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti szóbeli kölcsönszerződés létrejött. Megítélése szerint a felperes a perben az alperes által aláírt - tartalma szerint a Ptk. 242. § (1)-(2) bekezdésében szabályozott - tartozáselismerő nyilatkozattal bizonyította a kölcsönösszeg átvételét, amivel szemben az alperes - felhívás ellenére - nem igazolta, hogy a felperes által követelt összeggel nem tartozik. Az elsőfokú bíróság ítélezése alapjául elfogadta az igazságügyi írásszakértő véleményét, miszerint az okiraton a alperes aláírása valódi, az az írásmintákat készítő névtulajdonostól származik, míg a ".....", a 7.060.000 Ft számjegyből a 7-es számjegy utáni 0, valamint az „.....” személyi igazolvány szám írásjegyei nagy valószínűséggel az alperestől származnak. Utalt arra, hogy a szakértő kiegészítő szakvéleményében kifejtett álláspontja szerint egyetlen írásbeli sajátosság sem mutat arra, hogy a 7.060.000 Ft szövegrészt a szöveg előző sorához hozzáírták; a számsort utólag csupán a 7-es szám utáni 0-val egészítették ki. Az elsőfokú bíróság a kamatfizetés kezdő időpontját a fizetési meghagyás kézbesítésének időpontjával egyezően állapította meg, mivel a felperes nem bizonyította, hogy a felek a kölcsön visszafizetése időpontjában miként állapodtak meg, valamint nem igazolta az alperesnek küldött fizetési felszólítások átvételét sem.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. A fellebbezés indokolása szerint a perbeli okirat nem alkalmas a követelés fennállásának bizonyítására, mivel az igazságügyi írásszakértői vélemény sem foglalt határozottan állást abban a kérdésben, hogy azt az alperes egészítette ki, illetve a kiegészítésről tudva írta alá. Az igazságügyi szakértő csupán „nagy valószínűséggel” állapította meg, hogy az utólag beírt szövegrész az alperestől származik. Az alperes álláspontja szerint az okiratot szerkesztő tanú vallomása a kölcsönadóval fennállott élettársi kapcsolata miatt nem tekinthető olyan erejűnek, ami pótolja a szakvélemény valószínűsítő megállapítását.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

A felperesi jogelődnek a másodfokú eljárás során bekövetkezett halála miatt az eljárás félbeszakadt, majd a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.654/2007/2. számú végzésével megállapította, hogy a felperes perbeli jogutóda A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága mint másodfokú bíróság Pf.VI.24.890/2007/2. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla végzését helybenhagyta, indoklásában kifejtette, hogy téves az alperesnek az a hivatkozása, miszerint a perbeli követelés jogutódjának igazolásához nem elegendő a hagyatékátadó végzés, hanem póthagyatéki eljárás lefolytatására lenne szükség. A Legfelsőbb Bíróság - utalva a Pp. 61. §-ának (2) bekezdésére - arra a következtetésre jutott, hogy nincs szükség külön a jogutódlás bizonyítására, a valószínűsítés körében elegendőnek tartotta, ha a felhozottak alapján a bíróság megalapozottan következtethet a jogutód személyére. E jogszabályban előírt követelménynek a jogutód a jogerős hagyatékátadó végzés csatolásával eleget tett, amely egyértelműen tartalmazta, hogy a néhai felperes törvényes örököse XY és az özvegyi jog jogosultja a felperes. XY pedig teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozatával a követelését a felperesre engedményezte.

A Legfelsőbb Bíróság a fentiekben ismertetett jogerős végzésével elbírálta és alaptalannak találta az alperes arra vonatkozó kérelmét, hogy a póthagyatéki eljárás befejezéséig a peres eljárás felfüggesztésére kerüljön sor. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az alperes tárgyalás felfüggesztése iránti megismételt kérelmét érdemben nem vizsgálta és a fellebbezését érdemben bírálta el.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a perbeli jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, helytállóan hívta fel, az alkalmazandó jogszabályokat, okszerűen, gondosan mérlegelte az ítélet alapját képező bizonyítékokat, ezért az érdemi döntése is helyes. Az alperes fellebbezése alapján a másodfokú bíróság nem talált olyan megalapozott jogi érvet, amely szerint az ítélet megváltoztatásának lenne helye. A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben felhozottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

A Pp. 163. § (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján pedig a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

A kölcsönösszeg átvételére bizonyítékként csatolt magánokirat a Pp. 196. § (1) bekezdés a) - f) pontjában írt feltételeknek kétségtelenül nem felelt meg, ezért azt a Pp. 199. §-a által szabályozott egyszerű okiratnak kellett tekinteni, amelynek bizonyító erejét a bíróság mérlegeléssel határozza meg. A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint felperesi jogelődöt terhelte az okirat tartalmával kapcsolatos bizonyítási kötelezettség, aki annak tanú aggálymentes vallomásával és az igazságügyi írásszakértői bizonyítással eleget tett, ezért az okirat bizonyító erejét az

elsőfokú bíróság helyesen értékelte. Az alperes fellebbezésében nem jelölt meg olyan alapos indokot, amelyre tekintettel a felperesi jogelőd élettársának a felperesi jogelőd előadását alátámasztó tanúvallomását a másodfokú bíróság kirekeszthette volna a bizonyítékok köréből, ehhez kizárólag az élettársi kapcsolat ténye nem elegendő.

Az alperes aláírásának valódiságát az írásszakértői vélemény is alátámasztotta. A szakértő a rá vonatkozó szakmai szabályok szerint járt el, a véleménye aggálytalan, ellentmondástól mentes és megfelelő szakmai terminológiát használva állapította meg, hogy az okiratba eltérő színű tollal írt szövegrészeket „nagy valószínűséggel” az alperes írta. Ezért helytállóan fogadta el az elsőfokú bíróság az igazságügyi írásszakértői véleményt, amely a peradatokkal összevetve kétséget kizáró módon igazolta az okirat keletkezésének a felperesi jogelőd és az okirati tanú által állított körülményeit.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felek között a törvényileg engedett szóbeli kölcsönszerződés jött létre. Helyes az a megállapítása is, hogy az okiratot a Ptk. 242. §-a értelmében tartozáselismerő nyilatkozatnak minősítette, ugyanis az okiratban az alperes a már befejezett kölcsönügyletet, a tartozás fennállását, annak összegét és jogcímét ismerte el a kétségtelenül tőle származó aláírásával. A felhívott jogszabály értelmében az elismerőt terhelte annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen. Ezeket az alperes sikerrel nem tudta bebizonyítani.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a felperes fellebbezési eljárási perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapított meg.

Budapest, 2008. január 29.

. Kertészné dr. Princzinger Márta s.k.,
a tanács elnöke

Dr. Molnár Ágnes s.k.,
előadó bíró

. Lizák Tibor s.k.,
bíró

A kiadmány hitelül: